

Arbejdsplads mødes med en udvidet Lockout, først og fremmest en Lockout overfor den Organisation, hvortil den strejkende Medlemsgruppe hører. Denne Taktik medfører altsaa *allerede nu*, at Organisationen bliver draget med ind i Enkeltmedlemmernes Strid, og at den kommer til at betale Krigsomkostninger ved den udvidede Lockout. Og der er ikke *noget* Udsigt til, at denne Taktik fra Arbejdsgivernes Side skal blive ændret.

At Arg. ne skulde ændre den, er ikke at vente, saalænge der ikke gives dem et andet ligesaa virkningsfuldt Middel, og i saa Henseende har man ikke kunnet pege paa andet Middel end dette: *i Stedet for at angribe Organisationen ved en Lockout at søge Organisationen til Erstatning*. Man har vel henvist Arg. ne til at søge Enkeltmedlemmerne til Skadeserstatning i Anledning af deres overenskomststridige Strejke, og Arb. partiet har tilbudt at lade Organisationerne modtage Søgmaal paa Enkeltmedlemmernes Vegne, saaledes at Organisationerne vel blev dragne med ind i den processuelle Strid, men dog ikke selv pekuniært blev ansvarlige; men enhver vil let se, at dette Middel i hvert Fald *i taktisk Henseende* ikke er synderlig værdifuldt. Lige over for den store Skade, som en Enkeltgruppe af Arb. ved en ulovlig Arbejdsstandsning kan paadrage en Virksomhed, og lige over for det stærke Pres, som en saadan Arbejdsstandsning derved kan udøve, vil det oftest være et Modtræk af en ganske forsvindende taktisk Virkning at søge de i Strejken implicerede Enkeltarbejdere til Erstatning, en Erstatning, som de som oftest vil være ganske ude af Stand til at udrede.

Det maa endvidere erindres, at Overenskomsten er Resultatet af en Fredsslutning. Forinden Overenskomsten sluttedes, har Arg. organisationen været i Krig eller dog været mobiliseret til Krig mod *Arbejderorganisationen som Helhed*, og den har ved Fredsslutningen nedlagt Vaabnene paa visse Fredsbetingelser. At Arg. ne skulde afskære sig fra at genoptage Vaabnene, naar

det viser sig, at Freden ikke overholdes fra den modsatte Lejr, er ikke at vente.

Arg. nes Taktik er altsaa i Øjeblikket den og vil i Fremtiden — naar der ikke anvises dem andet Middel — vedblivende være den, at de, naar en Enkeltgruppe af Arb. bryder Overenskomsten, fører Krig mod Organisationen; og et Forslag om Organisationens Ansvar for Enkeltmedlemmernes Strejke bringer altsaa i taktisk Henseende ingen Forandring. Der tilbydes Arg. ne i Stedet for Krig mod Organisationen at anlægge Sag mod Organisationen til Erstatning.

Men dertil kommer, at hele den foreslaaede Ordning *i taktisk Henseende paa et helt andet Punkt vil byde Arb. partiet store Fordele*, som det vil gaa glip af, hvis en Vægning ved at gaa ind paa Ansvarsprincipet skulde medføre, at Arg. ne trak sig tilbage, og Forslaget ikke blev til noget. For Tiden er Arb. nes eneste taktiske Middel mod Arg. nes Overtrædelse af Overenskomster væsentlig Strejken. Mange Overtrædelser kan ikke med Nytte imødegaaes ved Søgmaal ved de almindelige Domstole; men det er ingenlunde altid givet, at Strejken er et godt taktisk Middel.

I trykkede Tider, hvor Arbejdsløsheden er stor, og Skarer af ubeskæftigede Arbejdere staa rede til at indtage de Pladser, der maatte blive ledige paa Arbejdsstederne, der vil det ofte være en farlig Sag at erklære Strejke for at forsvare sine Rettigheder. Forholdene kan meget vel tænkes at blive saaledes, at Chancen snarere er for, at en saadan Strejke tabes, og Uretten sejrer, end det modsatte, og især i saadanne Tider vilde det for Arb. partiet være af *uhjre taktisk Værdi*, om det til Forsvar for sine Rettigheder ved Siden af Strejken fik det Middel, som Ret til Søgmaal for en Domstol giver, saaledes som det behandlede Forslag foreskriver.

2) I *økonomisk Henseende* paatrænger der sig først følgende Spørgsmaal: Hvilke økonomiske Følger kan ventes at blive føleligst for Arbejderpartiet: *enten* de Om-